

A rovarok antigravitációs és láthatatlansággal kapcsolatos természeti jelensége A Grebennikov Féle Üreges Szerkezet Hatás (Cavity Structure Effect - CSE)

*****A fordítás szövegével kapcsolatban minden jog fenntartva.*****

Fordította: Oroszról magyarra Tuvok 2006.03.09.

BEVEZETÉS

by Iu. N. Cherednichenko, Senior Researcher, Biophysics Laboratory, Institute of Human Pathology
and Ecology,
Russian Academy of Medical Science

Victor Stephanovich Grebennikov egy természettudós egy hivatásos entomológus, aki széles érdeklődési és tevékenységi körrel rendelkezik. Ő úgy ismert, mint aki felfedezte az Üreges Szerkezet Hatást (Cavernous Structure Effect - CSE). De csak nagyon kevesen ismerik az ő többi felfedezését. Ő egy olyan személy aki szintén kölcsönvett a Természettől és annak legbensőbb titkaiból.

1988 -ban felfedezte bizonyos rovarok kitin páncéljának antigravitációs hatásait. De a legnagyobb jelenség amit ezzel egyidőben felfedezett a teljes, vagy részleges láthatatlansága azoknak az anyagi objektumoknak, melyek belépnek a kompenzált gravitációs zónába. Felfedezésének alapján a szerző megtervezett és megépített egy antigravitációs platformot, amely 25 km/perc alatti irányítható repülési sebességgel rendelkezett. 1991-92 óta használja ezt az eszközt gyors helyváltoztatáshoz.

A természeti jelenségek széles spektrumának vannak bio-gravitációs hatásai, nyilvánvalóan ez nem korlátozódik néhány rovarfajra csupán. Több empirikus adat igazolja az anyagi objektumok súlycsökkenésének, vagy teljes levitációjának lehetőségét, mint pl. az emberi pszihokinetikus tevékenység (pl. a Maharesi módszer szerint transzcendens meditációt gyakorló jogi). Ismert a levitáló médiumok esete is a spiritisza szeánszok alatt. Azonban hiba lenne azt gondolni, hogy ez a képesség csak azoknál az embereknél található meg, akiket a természet ezzel megajándékozott.

Meg vagyok arról győződve, hogy ezek a képességek helyettesített biológiai szabályszerűségek. Mint az már ismert, az emberek súlya szignifikánsan lecsökken somnamulistic automatism (alvajárás) esetén. Egy ilyen éjszakai utazás alatt, 80-90 kg-os alvajárók képesek járni a vékony deszkákon, vagy rálépni alvó emberekre anélkül, hogy bármilyen későbbi fizikai diszkomfortot okozott volna (az ijedtségen kívül). Néhány klinikai non-spasmodic epilepsziás eset gyakran eredményezett egy rövid idejű visszafordítható személyiségváltozást, ahol egy vézna kimerült lány, vagy egy tíz éves fiú egy edzett atléta fizikai teljesítményére volt képes.

Jelenleg ez a pszichés jelenség úgy ismert, mint többszörös személyiség szindróma, mert ez jelentősen különbözik a klasszikus epilepsziás szimptomák összességétől. Az ilyen klinikai esetek jól ismertek, és jól dokumentáltak. Azonban az emberek, vagy az anyagi objektumok súlyváltozásának kísérő jelensége nem korlátozódik a szervezet funkcionális kortanára. Egészséges emberek heveny pszichés stressz állapotban életveszélyes szituáció esetén, vagy egy fontos cél elérése érdekében kifejtett ellenállhatatlan motiváció esetén, spontán módon képessé válnak olyan akadályok legyőzésére, melyek normál feltételek mellett leküzdhetetlenek lennének. Pl. hatalmas súlyok felemelése stb. Ezek a jelenségek általában az izomerő extrém mobilizációjával kerülnek megmagyarázására, de precíz számítások nem erősítik meg az ilyen hipotéziseket. Állítólag főleg az atléták (magasugrók, súlyemelők, futók) rendelkeznek fejlett bio-antigravitációs mechanizmusokkal.

Az atléták teljesítménye többnyire (nem teljesen) meghatározott, nem annyira a szigorú tréning által, mint inkább a lélektani felkészültség terén. Ha egy pontos tudományos tanulmány keretében megvizsgálnák a különböző pszichológiai állapotokban jelentkező emberi súlyanomáliákat dinamikus súlyfigyelő technikai eszközökkel, akkor objektív adatokkal rendelkezhetnénk ezekkel a szokatlan jelenségekkel kapcsolatban. A biológiai objektumok (beleértve az embereket is) tömeg növeke-

désének rövid idejű egyéb jelenségeiről szintén vannak olyan bizonyítékaink, amelyek nincsenek kapcsolatban a tömegátvitellel.

V.S. Grebennikov könyve egy magas színvonalon megírt mű, melyet a szerző saját illusztrációival látott el. Egyedülálló spirituális értékrendszere alapján megfogalmazott olyan alaplát, amely környezetszemléletéből és entomológiai ihletésű önéletrajzából építkezik. Több olvasó szerint a könyv nem több mint 60 évnyi entomológiai tudományos megfigyelés tapasztalatainak összegzése, némi science fiction-nel megfűszerezve. De ez egy teljesen hibás végkövetkeztetés. Mint Viktor Stepanovich barátja, és mint valaki aki közletről ismeri az ő munkáját (a mi otthonunk csupán 10 km-re van tőle), tanúsíthatom, hogy soha nem találkoztam nála gondosabb, lelkiismeretesebb és tehetségesebb tudóssal.

Grebennikov is széles körben ismert az un. „underground” tudományos körökben (vagyis az Orosz tudomány egy olyan ágazatában, melyet a hivatalos tudományos intézmény jelenleg is üldöz). Így az Orosz Tudományos Akadémia egy áltudomány elleni bizottságának áldozatául esett a tudományos társaságunk számos tehetséges tagja. A helyzet hasonló az Orosz Mezőgazdasági Akadémiához. Nagyon egyszerűen elvesztheti valaki az állását (vagy akár az életét is a tudományos fokozatok és elismerések ellenére is). Elég, ha publikál egy cikket, például a rovarok antigravitációs mechanizmusainak forradalmi jelentőségéről.

De én meg vagyok arról győződve, hogy az ilyen horderejű felfedezések nem végezhetik eltemetett kéziratként a tudomány jelenleg uralkodó pragmatizmusa miatt. Legyen ez a könyv azoknak ott a csúcson „science fiction”. Minden ember rendelkezik saját meggyőződéssel, de akinek van szeme, az lásson. A katasztrófák mind az élő természet evolúciójában, mind pedig az emberi ismeretek természetében egy drasztikus pusztulást eredményeznek a régi hitrendszerekben (paradigma-váltás). A fanatikus hűség és bálványimádat a tudomány területén egyidős a pogány vallásokkal. De fejlődésre nem lenne lehetőség a régi sztereotípiák széthasítása nélkül.

Repülés - V.S. Gebrenikov - Az én világom

V. FEJEZET - REPÜLÉS

Egy csendes este a sztyeppén. A nap vörös korongja már elérte a messzeségben lévő misztikus horizontot. Túl késő van, hogy hazaérjek, túl sokáig időztem itt a rovaraimmal, és ezért felkészülök arra, hogy itt a mezőn töltssem az éjszakát. Hála az égnek még van víz a flaskában, és akad még szűnyogriasztó is, amire nagy szükség lesz itt, mivel a szűnyogok a vendéglátók ennek a sóstónak a meredek partján.

Én a sztyeppén vagyok a Kamyshlovo völgyben. Itt valamikor az Irtysh hatalmas mellékfolyója volt, de a sztyeppék felszántása és az erdőirtás megfordította a folyót a mélyebb területek irányába, csupán egy széles vízmosás és egy sor sóstó maradt utána, mint amilyen ez is itt. Itt most nyoma sincs szélnek. A magas, gyöngyszínű ég szétterül a lecsendesülő sztyeppe fölött. Milyen jó, hogy kint maradhatok itt a szabad ég alatt! Felkészülök az éjszakára a meredély egyik szélén egy kis füves tisztáson. Kiterítem a kabátomat, a hátizsákomat teszem a fejem alá, és mielőtt lefeküdnék, gyűjtök némi száraz tehénlepényt, és azután meggyűjtöm azokat. A romantikus, feledhetetlen szaga a kékes füstnek lassan szétterül az alvó sztyeppe felett. Lefekszem az egyszerű ágyamra, kinyújtom elfáradt lábaimat.

A kék füst gyorsan elvisz engem a Tündérek Földjére; az alvás gyorsan jön. Nagyon kicsivé válok, hangya méretűvé, azután hatalmassá, mint az ég, és álomba zuhanok. De miért olyan szokatlanul erősek ma ezek az „alvás előtti átalakulásai” testméreteimnek? Egy új érzet keveredik a zuhanás érzésébe, mintha hatalmas sziklákat ragadnának ki a testem alól, és én egy ismeretlen rettenetes mélységbe zuhannék. Határozottan hallom a szívem dupla sebességű dobogását. Hogy tud valaki aludni, amikor ilyen dolgok történnek! Felülök és próbálom elhessegetni ezeket a nem kívánt érzéseket. Csupán annyi történik, hogy a villámok többé már nincsenek messze és nem homályosak, hanem élesek és tiszták, mint a szikrák, megnehezítik, hogy körülnézzek. Azután visszaemlékszem: nekem már voltak hasonló érzeteim pár évvel ezelőtt Lesochek-ben, vagy még pontosabban az Elvarázsolt Mocsárban (a szerző utal egy entomológiai vadászterületre az Omsk régióban).

Fel kell kelnem, és sétálnom kell a sóstó körül. Mindenütt érezhető ez az érzés? Nem: itt, egy méternyire a peremtől, tisztán érzem a hatását „valaminek”, miközben tíz méterrel arrébb a hatás teljesen eltűnik. Kezd egy kicsit ijesztővé válni a helyzet: Egyedül vagyok az elhagyott pusztában, közel az „Elvarázsolt Tóhoz”. Gyorsan össze kellene pakolni, és elhúzni innen. De győz a kíváncsiságom: VALÓJÁBAN MI EZ? Lehet, hogy a sóstó vizének és iszapjának a szaga teszi ezt velem? Lemegyek a meredélybe és leülök a víz mellett. A sűrű édeskés szag terjeng, pont úgy mint az iszapfürdőkben. Ott ülök 5-10 percig és semmilyen szokatlan érzést nem tapasztalok. Jobb lenne itt aludni, ha nem lenne itt minden olyan nedves.

Visszamászok, a fejemet forgatom, mert újra érzem azt a „galvanikus” erőt, savanyú ízt a számban, és úgy érzem, mint ha változna a súlyom – az egyik pillanatban hihetetlenül könnyű vagyok, és elviselhetetlenül nehéz a következőben. Villámok cikáznak a szemeim előtt. Ha ez egy „rossz hely” lenne valamilyen csúnya anomáliával, akkor nem lenne itt fű, és a méhek sem építettek volna ide ilyen hatalmas fészkeket.

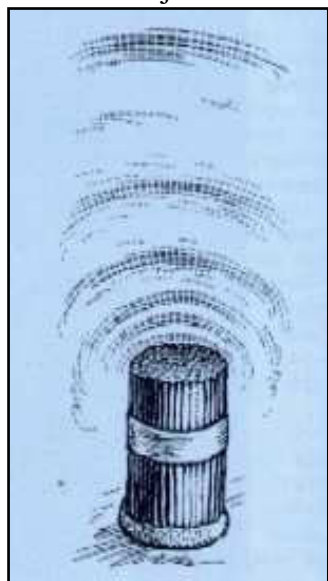
Mialatt, ők körös-körül itt fészkelnek, én megpróbáltam elkészíteni az ágyamat az ő földalatti

méhvárosuk fölött, melynek mélyén többszörös folyosók és kamrák vannak, rengeteg lárvával, a selyemgubók mind élnek és egészségesek. Ekkor még semmit sem értettem. Fejfájással ébredtem még napkelte előtt, és próbáltam elbicegni az út felé, amely Isilkul felé vezet. Azon a nyáron többször is ellátogattam az „Elvarázsolt Tóhoz” különböző napszakokban és időjárási feltételek mellett. A nyár végére méheim hihetetlenül elfoglaltak voltak járataik virágporral történő feltöltésével, egyszerűen jól érezték magukat.

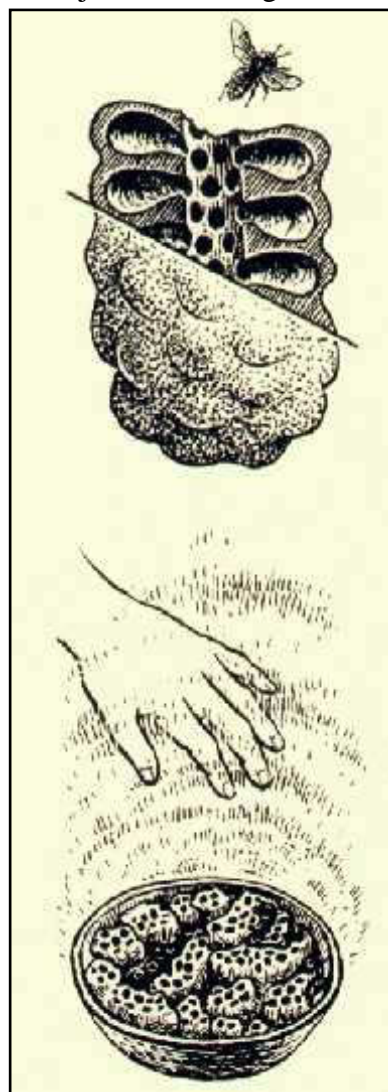
Egy méternyire voltam a meredély szélétől, a fészkeik felett. Újra éreztem azokat a szokatlan érzéseket. Öt méterrel arrébb semmi. És újra ott volt az a zavarodottság, miért, miért érzik olyan jól magukat ezek a méhek itt, ahol az egész sztyeppe olyan pettyes az üregeiktől, mint egy svájci sajt, és a hely olyan mint egy szivacs? A megoldás csak néhány évvel később született meg, miután a méhváros elpusztult a Kamyszhlovo-völgyben: talajmegmunkálás történt a perem leg-szélén. Most a fű és a méh üregek helyén nincs már semmi más, csupán egy nagy rakás sár. Azokból a régi fészkekből csak egy maroknyi darabkát sikerült megmentenem többszörös üregcellákkal. A cellák egymás mellett voltak és kicsiny gyűszűkre emlékeztettek, vagy pici hosszú nyakú kancsókra.

Már tudtam, hogy ezek négygyűrűs méhek voltak, mely szám a pocakjukon lévő világos gyűrűk számára utal. Íróasztalomon, amely zsúfolva van felszereléseimmel, hangya- és szöcskeházakkal, vegyszeres üvegekkel, és más dolgokkal, volt egy teli tartályom ezekkel a szivacsos agyaggöröngyökkel. Gyakran felvettem valamilyen tárgyat a kezembe, majd azt a kezemmel együtt átlendítettem ezek felett a porózus darabkák felett. Csoda történt: Hirtelen meleget éreztem kiáramlani belőlük. Amikor megérintettem a tartályt a kezemmel az hideg volt, de felette egy egyértelműen meleg érzetet lehetett tapasztalni. Ráadásul, az ujjaimon furcsa taszító érzést tapasztaltam. Amikor fogtam a fészkekkel teli edényt és áttettem az íróasztal másik végébe, ott is ugyanezt a különös érzést tapasztaltam, amikor fölé hajoltam. Ugyanezt az érzést éreztem, mint annak idején a tónál, amikor a fejemet kezdtem könnyebbnek és nagyobbak érezni, a testemben zuhanást éreztem, a szám pedig mintha egy elektromos elemet ízlelt volna.

Egy kartonpapír ívet tettem a tál tetejére, de az érzet továbbra sem nem szűnt meg. Egy fazékfedőt helyeztem rá, de az edényből áradó érzet ekkor sem változott meg, mintha valami keresztül áradt volna rajta. Egyszer már tanulmányoztam a jelenséget. De mit tehetnék itthon a szükséges fizikai mérőműszerek nélkül? Segítséget kaptam több kutató tudóstól a Novosibirski Mezőgazdasági Akadémia különböző intézeteiből. De sajnós a műszerek (hőmérők; ultrahang detektorok; mágnesesség és elektromosságmérők) a legcsekélyebb eltérést sem voltak képesek detektálni.

Végrehajtottunk az agyag precíz kémiai analízisét – semmi különleges. A radiométer szintén hallgatott... De a közönséges emberi kezek, és nem csak az sajátjaim, határozottan érzékeltek egyfajta meleg, vagy hideg érzetet, illetve bizsergést, vagy egy sűrű, nehézkes környezetet. Néhány

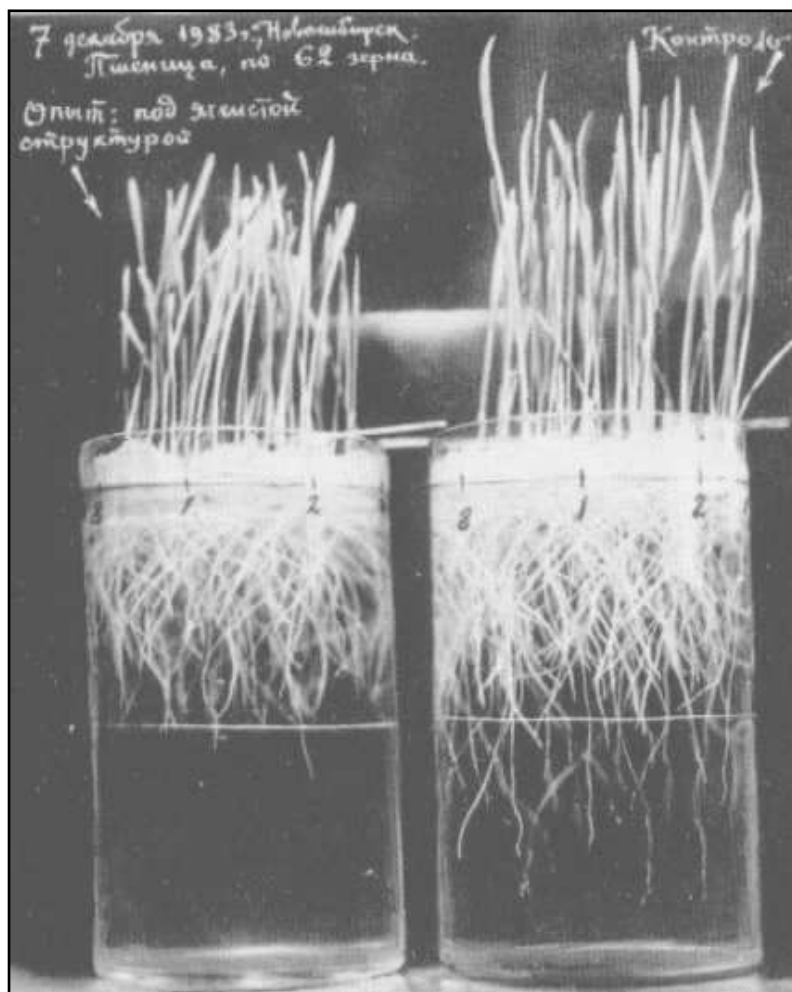
ember keze nehezzé vált, mások azt érezték, mintha felfelé nyomnák a kezüket, másoknak elzsibbadtak az ujjai és a karizmai, ők szédülést és túláradó felemelő érzést éreztek. Hasonló jelenséget lehetett megfigyelni egy köteg papírcső esetén, ha bennük levélvágó méhek éltek. Mindegyik alagút rendelkezett a levágott levelek többretegű konzervjeinek szilárd sorával, lefedve homorú fedőkkel (szintén levelekből). A kannák belsejében selyem volt, ovális selyemgubók lárvákkal és lepkebábokkal.

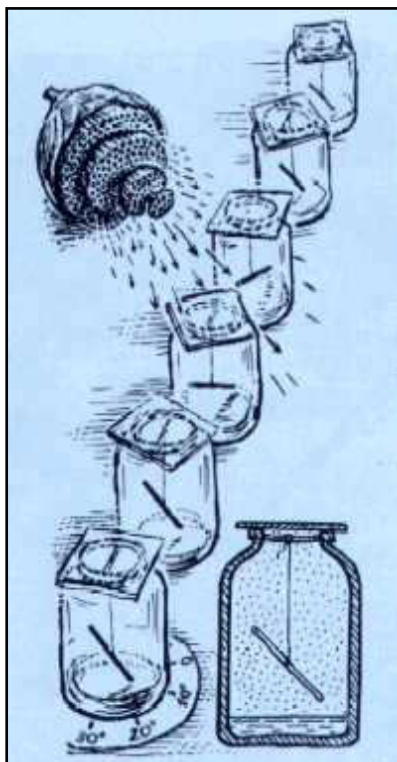
Kértem az embereket, akik nem ismerték a felfedezésemet, hogy tartsák a kezüket vagy az arcukat a levélvágók fészke fölé, és részletes feljegyzéseket vezettek ezekről a kísérletekről. Az eredmények talán fellelhetőek még a cikkemben „A fizikai és biológiai tulajdonságai a pollinator méh fészkeinek” publikálva a *Siberian Bulletin of Agricultural Science*, no. 3, 1984. A hasonló cikk tartalmazza a felfedezést - egy rövid fizikai leírását ennek a csodálatos jelenségnek, amely a méhek fészkekstruktúráján alapszik. Elkészítettem néhány tucat mesterséges méhlépet műanyagból, papírból, fémből és fából. Kiderült, hogy nem biológiai mező idézte elő ezeket a szokatlan jelenségeket, hanem a méret, alak, szám és a szilárd anyagokból képezett járatok elrendezése. És mint azelőtt, a szervezet érezte ezt, mialatt a műszerek hallgattak. Úgy neveztem el a felfedezést, mint Üreges Struktúrák Effektus (Cavernous Structures Effect (CSE), és tovább folytattam a kísérleteimet. A természet folyamatosan fedi fel a legbensőbb titkait, egyiket a másik után...

Kiderült, hogy a CSE zóna gátolja a saprophytic talaj baktériumok, az élesztő, vagy más kultúra növekedését, mint ahogyan a búzacsírázást is. Szintén megváltozott a mikroszkopikus alga chlamydo-spores viselkedése. A levélvágó méh lárvá kezd foszforeszkálni, miközben a felnőtt méhek még aktívabbakká váltak és két héttel korábban be tudták fejezni a beporzást.

Kiderült, hogy a CSE-t (mint, ahogy a gravitációt sem) nem lehet leárnyékolni, az hat az élő organizmusokra, áthalad a falon, vastag fémen, és egyéb árnyékoláson is. Kiderült, hogy ha egy porózus tárgy máshova lett helyezve, akkor az ember a CSE-t nem érezte azonnal az új helyen, csak néhány másodperc, vagy perc után, mialatt a régi hely megtarthatott egy „nyomot”, vagy ahogyan azt én hívtam egy érezhető „fantomot”, amely a kéz számára még órák, napok, vagy esetleg hónapok múlva is érezhető maradt.

Kiderült, hogy a CSE mező, nem csökken számottevően a távolsággal, de körülöleli a méhsejteket egy láthatatlan rendszerrel, ami mégis tisztán érezhető „héjazat”. Kiderült, hogy ha az állatok (fehér egér) vagy az emberek belépnek a CSE zónába (még akkor is, ha az nagyon erős) gyorsan adaptálódnak hozzá. Ez nem lehet másképp:

mi mindenhol nagy és kis üregekkel vagyunk körülvéve az élő és halott növények rácsozata és sejtjei által (mint ahogyan a saját sejtjeink is), habműanyagok, habbeton, szobák, folyosók, csarnokok, tetőzet, gépalkatrészek közti tér, fák, bútorok, épületek... stb.

Kiderült, hogy a CSE „sugár” nagyobb hatást fejtett ki az élő szervezeteken, amikor az a naptól el lett irányítva, és az lefelé a Föld középpontja felé nézett. Kiderült, mind a mechanikus, mind az elektronikus órák esetében, hogy azok pontatlanul kezdenek járni, ha egy erős CSE mezőbe lettek helyezve. Az időnek szintén ki kell venni a részét ebből. Ez mind az Anyag-Akaratának a megnyilvánulása volt, változatlanul mozgó, átalakuló és végeredményben létező. Kiderült, hogy Louis des Broglie francia fizikus Nobel-díjjal lett kitüntetve ezeknek a hullámoknak a felfedezéséért, és az, hogy később az elektronmikroszkópoknál alkalmazásra került.

Kiderült... igen számos egyéb dolog is kiderült a kísérleteimből és kutatásaimból, de azok már a szilárdanyag-fizika, a kvantumfizika és az elemi részecske fizika területére vezetnek, vagyis távol a saját szakterületemtől a rovaroktól... Időközben, kigondoltam olyan műszereket, amelyek már képesek voltak a CSE objektív mérésére, és pontosan reagáltak a rovarfészkek szomszédságában.

A rajzon látható lezárt tartályokban pókháló fonálon felfüggesztett szalmaszál és szénbevonattal égett gallyacskák vannak. A tartály alján van némi víz megakadályozva a száraz levegőben kialakuló sztatikus elektromosság zavaró hatását. Ha egy régi darázsfészket, egy méh mézes lépet, vagy egy köteg gabonakalászt irányítasz az indikátor felső végére, akkor az lassan néhány tucat fokot elmozdul... Nincs itt semmi csoda: a sokcsatornás testek sziporkázó elektronjainak energiája egy teljes hullám rendszert hoznak létre a térben, ami révén egy hullám energiája képes kifejteni egy kölcsönös taszítást ezektől az objektumoktól, még akadályokon keresztül is, mint amilyen egy vastag acélfalú tartály (nézd a fényképet).

Nehéz elképzelni, hogy annak páncélja tehetetlen ezekkel a parányi hullámokkal szemben. Világos darázsfészkek látható a képen, és az, hogy az indikátor egy nehéz masszív tartályban „körbe fut, néha 180°-ra ettől a hosszú üres fészektől. Akik kételkednek, azok jöjjenek el az Agroekológiai Múzeumba közel Novoszibirszkhez, és a saját szemükkel láthatják. A fent említett múzeum bemutat ezenkívül egy örökké aktív méhlép fájdalomcsillapítót. Ez egy szék, amely felett el lett helyezve egy tető, amely „száraz” méhlépeket tartalmaz a belsejében. Bárki, aki leül ebbe a székbe, pár perc után bizonyosan érezni fog valamit (kérlek írd meg, hogy pontosan te mit éreztél, hálás leszek érte), mialatt a fejfájás pár perc múlva több órára elmúlik. A fájdalomcsillapítót már sikeresen használják az ország több részében is – Nem titkoltam a felfedezésemet. A kezeiddel tisztán fogod érezni a kisugárzást, ha a tenyérrel felfelé a méhlépeket tartalmazó tető alá helyezed a kezedet. A tető vázának anyaga lehet kartonpapír, furnérlemez, vagy bármi más pl. bádoglemez, szilárdan rögzített rétegekkel.

Egy újabb ajándék a rovaroktól...

Az első következtetésem ez volt: Az emberiség már évezredek óta foglalkozik a méhekkel, senki, soha semmilyen kellemetlenség miatt sem panaszkodott a méhcsípéseket leszámítva. Egy száraz méhlépet tartottam a fejem fölé, és az működött! Úgy döntöttem, hogy egy hatkeretes elrendezést használok. Ilyen egyszerű volt ennek a felfedezésemnek a története. Egy öreg darázsfészkek teljesen

másképp viselkedik, még akkor is, ha a cellák mérete és alakja nagyon hasonlít azokhoz a méhekéhez. A legfontosabb különbség, hogy a lép anyaga nem olyan mint a viasz, az sokkal jobban morzsolódik, tele van mikropórusokkal: papírszerű (ily módon a darazsak fedezték fel a papírt és nem az emberek, ők ledörzsölték a régi fadarabokat és a nyálukkal összeragasztották azt.)

A darázs-lép falai sokkal vékonyabbak a méhekénél, a cella méret és a mintázat is eltérő, mint ahogyan a külső héj is, ami többszörösen becsomagolt szellős papír. Voltak nagyon kellemetlen élményeim néhány a padláson lévő darázsfészkekkel. Azonkívül a legtöbb sokcellás tárgy által az első néhány percben tanúsított hatás messze nem jótékony hatású az emberre. A méh-lépek képezik a ritka kivételt. És amikor 1960-as években dongók éltek az Isilkuli apartmanunkban, gyakran megfigyeltem a következőt:

Egy fiatal dongónak, az első útján távol a fészektől, nem okozott gondot visszaemlékeznie a fészkek bejáratára és órákat tölthetett kóborlással a házak között. Azonban este, cserbenhagyta a vizuális memóriája, a téglafalon landolt, fészkéhez képest pontosan a fal túloldalán, és megpróbálta magát keresztültörni a falon. Honnan tudhatta ez a rovar négyméternyire fészkének a bejáratától, és másfél méternyire a fészkek és a közte lévő fél méter vastag fal ellenére, a fészkek elhelyezkedését? Akkor feladtam töprengést, de ma már pontosan tudom, hogy miért viselkedett a dongó így. Csodálatos felfedezés, egyetértesz?

Most emlékezzünk vissza a kísérletre, melyben a vadászdarazsak visszatértek nem csak egy adott helyre, hanem akár egy teljesen különböző helyre is, ahová egy talajdarabbal együtt a fészkek át lett helyezve. Semmi kétség, ők képesek voltak megtalálni azt, a fészkek járatai által kibocsátott jelzőfényeszerű hullámok miatt. És még más titkot is felfedtek számomra a kis ízeltlábú barátaim. Kiderült, hogy a virágok nem csak az alakjukkal, színükkel és nektárjukkal hívják fel magukra a figyelmet, de hasonló hullám jelzőfényeket is használnak, melyek erőteljesebbek és megállíthatatlanok.

Felfedeztem azt egy rajzoló szénnel, vagy egy megégett ágacskával, hogy a harang formájú virágoknál (tulipán, liliomok, amarilis, mályva, tők) már messziről is éreztem egy „fékező erőt” a kezemben, ami úgy működött, mint valamilyen detektor. Hamarosan képessé váltam arra, hogy egy sötét szobában 1-2 méterről megtaláljak egy virágot, ha azt nem mozdították el a helyéről, mivel egy fals „célpont” maradt utána ellenkező esetben, egy „visszamaradó fantom”, amit már korábban említettem.

Nem rendelkezek semmilyen természetfölötti képességgel, és bárki képes ezt megismételni némi

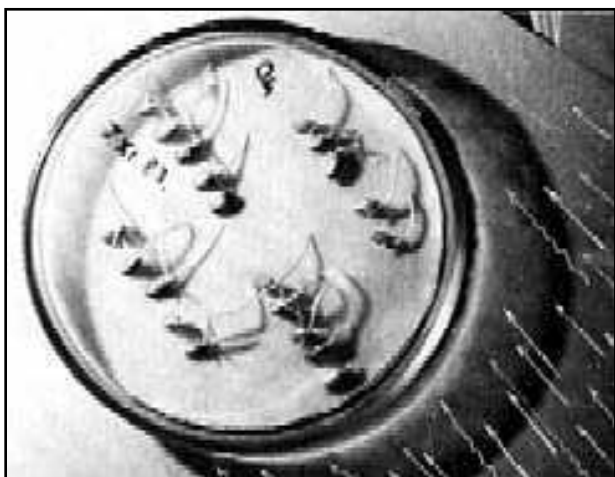

gyakorlás után. A rajzoló szén helyett használhatsz egy rövid ceruzát, melynek a hátsó részének kell a virág felé néznie. Néhányan képesek megtalálni a virágot („meleg”, „hideg”, „borzongató” érzet révén) úgy, hogy csak a pusztá kezeiket, nyelvüket, vagy arcukat használják. Mint azt számos kísérlet is igazolta, a gyerekek és a kamaszok különösen érzékenyek ezekre az Anyag Hullámokra.

A méhekénél a CSE „ismerete” elsősorban létkérdés, hiszen a földalatti fészkek építéskor képesek új járatokat kiépíteni úgy, hogy közben távol maradjanak a szomszédos fészkektől. Enélkül az egész méhváros át lenne szöve egymást keresztező üregekkel, ami végül egyszerűen az összeomlását eredményezné.

Másodszor, a növények gyökerei számára sem megengedett, hogy lefelé növekedve áthaladjanak a járatokon és a méhlépeken. Tehát a gyökerek néhány centiméterre abbahagyják növekedést a járatok közelében, vagy a fészkek közelségét észlve, attól ellenkező irányban kezdenek el növekedni. Az utóbbi következtetést erős CSE mezőben történő bűzacsíráztatási kísérletekkel igazoltam, illetve összehasonlítottam a csíráztatási eredményeket egy CSE mező nélküli hasonló feltételek mellett elvégzett kontroll kísérlettel. A fotók és a rajzok mutatják, hogy a kísérletek alatt, a gyökerek elhaltak illetve élesen kitértek növekedés közben a „mesterséges méhsejtjeimtől”.

Ilyenformán a tónál a méhek és a gyomok, a létezés legmagasabb célszerűségének egyik jól működő megállapodásával éltek együtt. A méhváros ma már a múlté, termékeny feketeföld van most a

tam leárnyékolni egy darázsészket, de ezekre a struktúrákra nem volt semmilyen hatással az izoláció.

Meg kell azt is jegyeznem, hogy a kéz csöves ujjperceivel, ízületeivel, ínszalagjaival véreireivel és körmeivel egy intenzív CSE kisugárzót képez, egy erőteljes erővel, amely taszítást fejt ki a szalmaszálat vagy szénindikátort tartalmazó kicsi műszeremre még pár méter távolságból is. Gyakorlatilag bárki meg tudja ez tenni. Ez az, ami engem meggyőzött arról, hogy nincsenek parapszichológusi képességgel rendelkező emberek, illetve hogy erre minden ember képes... És azoknak a száma, akik képesek az asztalon lévő könnyű tárgyakat mozgatni, felemelni távolról a levegőbe, illetve „mágnesesen” a bőrükhez tapasztani, nagyságrendekkel nagyobb, mint amire eddig gondoltunk volna. Próbáld ki magad! Várom a leveledet!

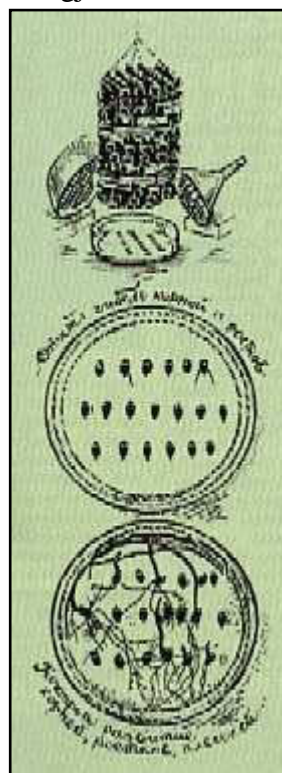
Volt egy régi népi játék: egy ember leül egy székre, és a feje körül, négy barátja „létesít” egy rácsozatot a vízszintesen kinyújtott tenyereikkel kissé szétálló ujjakkal először a jobb kézzel, majd a ballal kb. 2 cm hézaggal közöttük... Ezután 10-15 másodperc múlva, mind a négyen az összezárt mutató és középső ujjukat egyszerre az ülő ember hónalja és térde alá teszik, majd azután egyszerre energikusan fellökik őt a levegőbe. A „rácsozat” szétszedése, és az ülő ember levegőbe történő feldobása között, nem telhet el több idő 2 másodpercnél. A négy ember közötti szinkronizáció szintén nagyon fontos tényező. Ha mindenki jól csinálta, akkor egy 100 kilós ember majdnem a plafonig felrepül, mialatt azok, akik fellökték őt arról fognak beszámolni, hogy olyan könnyű volt akár egy tollpihe.

Egy szigorú olvasó megkérdézhetné tőlem, hogy hogyan lehetséges ez? Nem mond ez ellen a természet törvényeinek? És ez esetben, nem a miszticizmust propagálom? Szó sincs róla! Itt nincs semmilyen misztikum, a dolog egyszerű, mivel mi emberek még csak egy kis részét ismerjük az Univerzumnak, amit mi látunk az nem mindig „elfogadott” az emberi szabályok, előfeltevések és szabályok szerint... Egyszer csak rádöbbszem, a rovarfészkekkel végzett kísérleti eredményeim kapcsán, hogy túl nagy a hasonlóság azoknak az embereknek a beszámolóival, akik UFO jelenségbe keveredtek. Gondolkozz el, és vedd össze a következőket: elektromos berendezések átmeneti működési zavara, kieső idő, láthatatlanság, ellenálló „akadály”, a tárgyak súlyának átmeneti csökkenése, az ember súlycsökkenésének érzete, foszforeszkáló-mozgás, színes felvillanások a szemben, galvanikus íz a szájban...

Biztos vagyok abban, hogy már olvastál ilyesmiről az UFO újságok oldalain. Én most azt mondom neked, hogy mindez megtapasztalható az én múzeumomban is. Gyere látogass meg! Én egy másik titok megfejtésének a küszöbén álltam? Úgy van! És újból segített nekem a véletlen, vagy még inkább az én jó öreg rovar barátaim. És sokszor ott voltak az álomtalan éjszakák, kudarcok, kétségek, meghibásodások és balesetek... És nem volt senki, akihez tanácsért fordulhattam volna, ők csak kinevettek volna, vagy rosszabb... De én azt mondhatom az olvasómnak: boldog az aki többé-

helyén. Sós pocsolyák vannak ott, ahol nem túl régen még madarak ezrei, kacsák, hattyúk és halászsólymok éltek. És a vékonyodó sztyeppe közelében a méhüregek révén, az ember még szokta hallani a méhek százainak, ezreinek zümmögését, amely akkor elvezetett engem az Ismeretlenbe.

Nem akarom tovább fárasztani az olvasót a méhlépeimmel. Egy külön vastag könyvre lenne szükség ahhoz, hogy leírjam az összes kísérletemet. Ezért csupán egy dolgot említek még: az elemes zsebszámológépem gyakran működött hibásan a CSE mezőben, vagy néha a kijelző órákig helytelenül funkcionált. A tenyereimmel próbál-

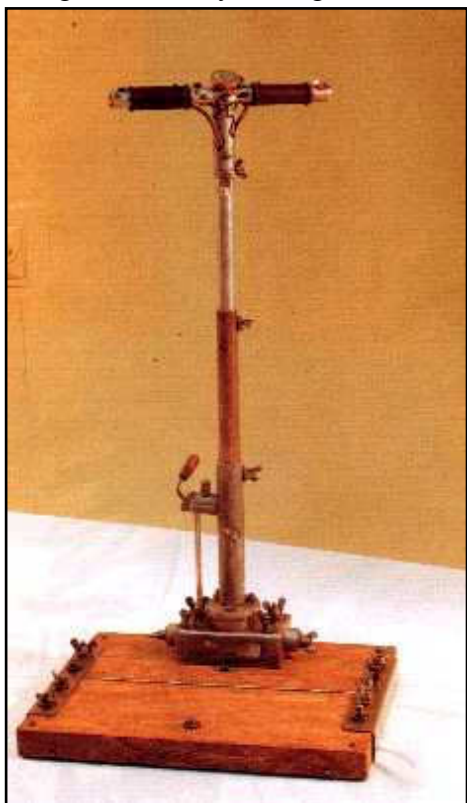
kevésbé megfelelő módon használja a szemeit, fejét, kezeit – a gyakorlott kezek különösen fontosak! És bízz bennem, a kreatív munka öröme, még akkor is, ha annak vége kudarc, sokkal felemelőbb és ragyogóbb dolog, mint kiérdemelni a diplomákat, kitüntetések, vagy szabadalmakat.

Repülés egy antigravitációs platformmal

(kivonatok egy naplóból)

Győződj meg erről magad a naplókivonataim alapján – amelyek nyilvánvalóan ehhez a könyvhöz lettek egyszerűsítve és adaptálva...Egy forró nyári nap volt. Messze tőlem kékes-lilás pára terült szét; az ég gigantikus kupolája, vattaszerű felhőkkel kinyújtózva a szántóföldek felett. Én kb. 300 méternyire repültem a földfelszín felett, egy távoli tó volt – világos elnyújtott foltként a párában – a tájékozódási pontom. A kék, tekervényes fakörvonalak lassan elhalványulnak; közöttük mezők, szántóföldek vannak. Amelyiken kékes-zöld színt látok azon zab nő, és hajdina azon, amelyiken fehér ringatózó téglalapokat. Előttem pedig az ismerős kobalt közép-zöld színű szántóföldek, a zöld búza óceánok, melyeknek színe a króm-oxid festményekre emlékeztet. Egy hatalmas sokszínű színpaletta úszik folyamatosan hátrafelé.

Gyalogösvények húzódnak a szántóföldek között. Ezek azután földutakba csatlakoznak bele, amelyek a messzeségbe kinyújtóznak az országút felé. Az országutat még eltakarja pára, de tudom, hogy ha a tó jobb oldalán repülök tovább, akkor látni fogom a kezdet és vég nélküli szürke szalagot, amelyen autók – pici dobozkák – haladnak. Izometrikus, kövér cumulus felhők festőien terjednek szét a napfényes erdő-sztyeppe körül. Ők mélykékek ahol betakarják a fás-bokros területeket, és a világoskék különböző árnyalatai a szántóföldek felett. Most éppen egy felhő homályában vagyok, ezért gyorsítok – ezt egészen könnyen meg tudom tenni – és kilépek a homályból.

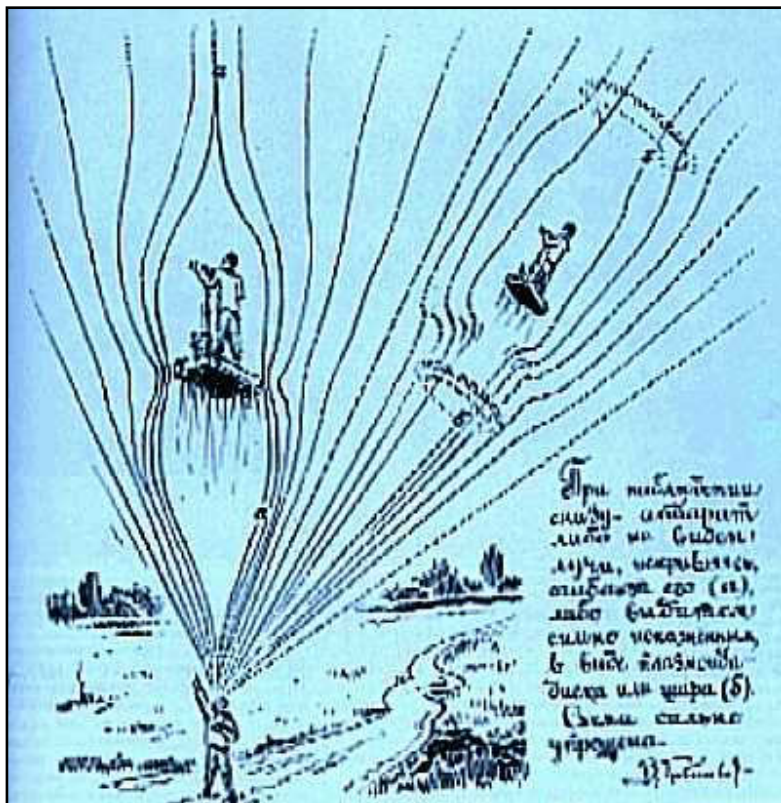
Egy kissé előredőlök, és érzem a lentől jövő meleg áramlatok erejét – mely a nap által hevített talaj és növényzet felől érkezik felém. Ez nem oldalról jön, mint ahogy azt lent a talajszinten megszoktuk, hanem alulról felfelé áramlik. Fizikailag érzek egy sűrű felfelé áramlást a virágzó hajdina erős illatával. Természetesen ez a légáram könnyedén emeli egyre magasabbra a nagymadarakat, mint a gólya, a daru vagy a sas, ha a szárnyaikat kifeszítve tartják. Ezzel szemben nekem nincsenek szárnyaim, és én nem emiatt a felszálló légáram miatt vagyok képes a levegőben maradni. Repülésemet egy kisméretű téglalap alakú sík platform teszi lehetővé, amely alig nagyobb, mint egy széknak az ülőkéje egy rúddal és rajta két fogantyúval, melyeket a kezemmel fogva irányítom az eszköz. Ez tudományos fantasztikum? Én nem mondanám...

Ennek a könyvnek a kézírata félbe lett hagyva 2 évig, mivel a bőkezű östermész újra a rovaraimon keresztül adott nekem egy másik Valamit, és ezt úgy tette, mint általában: elegáns és rejtett módon, mégis gyorsan és meggyőzően. És két évig a Felfedezés nem engedte nekem a folytatást, még akkor is, ha már úgy tűnt nekem, hogy mesterévé váltam a nyaktörő sebességnek. (Megjegyzés: Gebrennikov kb. 62-63 éves lehetett 1990-1992 -ben.)

De mindig ez történik, amikor a munkád új és érdekes, az idő ilyenkor kétszer gyorsabban múlik. Egy sztyeppe tó fényes pontja már sokkal közelebb van. Azon túl, az országút látható a már határozottan érzékelhető autókkal. Az országút kb. 8 km-re van a vasúttól, amely párhuzamosan fut vele, és ha közelebb mennék, akkor láthatnám a nagyfeszültségű vezetékeket és a vasúti töltés világos színű kövezetét is. Itt az idő egy kb. 20 fokalra történő forduláshoz.

Én nem vagyok látható a földről nézve, és nem csak távolról: még alacsony repülés esetén is szinte nem vetek árnyékot. Mégis, úgy találtam később, hogy az emberek néha látnak valamit ott ahol én az égen repülök némelyek egy világos gömböt, egy korongot, vagy valamilyen dőlt felhőt éles éllel, ami mozog szerintük, mégpedig nem úgy ahogyan azt egy felhő tenné.

Egy illető megfigyelt egy „sík, nem átlátszó négyszöget, kb. 1 hektáros méretben” – lehet, hogy optikailag nagyítódott fel berendezésemnek a kisméretű platformja. A legtöbb ember semmit

sem látott. Ráadásul, én a mai napig sem tudtam meghatározni, hogy a láthatatlanságom, vagy láthatóságom mitől függ. Ezért bevallom, hogy tudatosan elkerültem az embereket repüléseim alatt, nagy sebességgel kikerülve a városokat, útkereszteződéseket, gyalogutakat. Ezeken a kirándulásokon – melyek kétségtelenül, képzeletbelinek tűnhetnek az olvasó számára, de számomra már majdnem mindennapi – én csak az ezeken, az oldalakon bemutatott rovar barátaimban bízok.

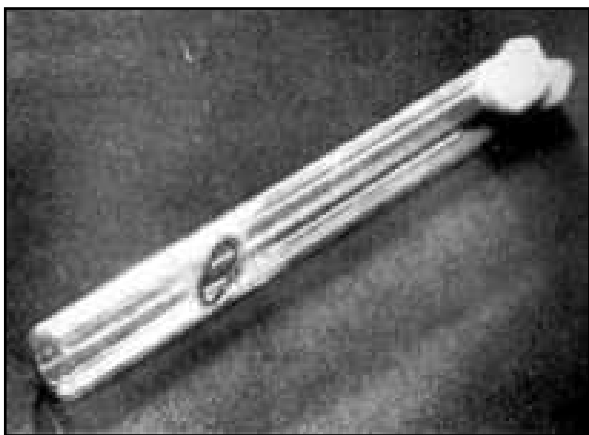
Az első gyakorlati felhasználása felfedezésemnek entomológiai: megvizsgálni a titkos helyeimet, fényképeket készíteni róluk felülről, hogy új még eddig fel nem fedezett rovar országokat találjak, melyek védelemre, esetleg megmentésre szorulnak. Sajnos, a munkám szigorúan be van korlátozva:

akár egy utasszállító gépen – nézelődhetek, de nem lehet fényképezni.

A kamera zárja nem működik, és a két tekercs film, amit magammal vittem – egyiket a kamerában, másikat a zsebemben – fényt kapott. Nem jártam sikerrel a tájkép felskiccelésével sem, mivel mind a két kezem folyamatosan elfoglalt ilyenkor, és az egyik kezemet is csupán egy pár másodpercre tudom szabaddá tenni. Így csupán a memóriámra hagyatkozhatom. Ezt landolás után teszem, mivel a vizuális memóriám nem túl jó, annak ellenére, hogy sokat festek. Repüléseim alatt nem azt éreztem, mint amikor álmunkban repülünk. És a repülés sem olyan élvezetes, néha nagyon nehéz, és veszélyes. Állni kell tétozás nélkül, a kezek mindig elfoglaltak, csak néhány centiméter, és már arrébb van egy határ, amely elválasztja „ezt” a helyet „attól”.

A határ láthatatlan, de nagyon veszélyes. A szerkezetem még nagyon egyetlen és talán emlékeztet egy orvosi mérlegre. De ez csupán a kezdet! Mindazonáltal, a kamerán kívül, gyakran bajom volt az órámmal, és valószínű, hogy a naptárral is. Leereszkedve egy ismerős tisztásra, néha azt az évszakhoz képest eltérőnek találtam; egy kéthetes eltéréssel, és nem volt semmim, amivel azt ellenőrizhettem volna. Ekképpen lehetséges a repülés nem csak a térben, hanem az időben is. Nem tudom a második állítást 100%-ig garantálni, kivéve talán, hogy a repülések kezdetén az óra vagy túl lassan, vagy túl gyorsan jár, majd a kirándulás végeztével újra pontosná válik.

Ez az, amiért én távol maradtam az emberektől az utazásaim alatt. Ha a gravitáció mellett az idő is belekeveredik a dologba, akkor előfordulhat, hogy véletlenül szétszakítom az ok-okozat összefüggést, és ezért valaki megsérülhet. Ez az, ahol a félelmeim előjöttek. A rovarok kiszabadultak

„onnan”, eltűntek a tesztsöveimből, dobozaimból és egyéb tartályaimból. Ők többnyire nyom nélkül tűntek el. Egyszer egy vizsgáló cső apró darabokra tört a zsebemben, máskor egy ovális lyuk volt az üvegen, barna szegéllyel, „kitin” szerű élekkel. Ezt láthatod a képen is. Számtalanszor éreztem egy égető érzést, vagy egy elektromos ütest a zsebem belsejéből – talán éppen akkor tűnt el az egyik „foglyom”. Csupán egyszer találtam meg egy foglyul ejtett rovar a vizsgáló csőben, de az még nem volt felnőtt „inch-neumon” fehér gyűrűkkel a csápjain, csupán lepkebáb volt, vagyis annak korai szintjén állt. Élt és moz-

gott a hasa, amikor megérintettem azt. Legnagyobb szomorúságomra azonban egy héttel később elpusztult.

A legjobb tiszta nyári napokon repülni. Esős időben ez sokkal nehezebb, és szinte majdnem lehetetlen télen, nem a hideg miatt. Tudtam volna adaptálni a berendezésemet ennek megfelelően, de mivel én egy entomológus (rovartudós) vagyok, ezért nekem egyszerűen nincs szükségem a téli repülésekre. Hogy hogyan, és miért jutottam el ehhez a felfedezéshez? 1988 nyarán mikroszkóp alatt vizsgáltam éppen a rovarok kitin páncélját, szárnyát, csápjaikat, és a pillangó szárnyak vékonyabb struktúráit. Engem egy nagy rovarrészlet ritmikus mikrostruktúrája ejtett ámulatba. Ez egy nagyon jól rendezett kompozíció volt. Mintha egy bonyolult gépen sajtolták volna különleges tervrajzok és számítások alapján. Ahogy megfigyeltem, a tekervényes szivacsosság nem volt tisztán nélkülözhetetlen egyik részlet tartósságához vagy annak dekorációjához sem. Én még soha nem láttam ehhez a mikro-ornamentikához (díszítményhez) hasonló struktúrát sem a természetben, sem a technikában, vagy a tudományban.

Mivel ennek struktúrája háromdimenziós, mostanáig képtelen voltam azt megörökíteni rajzon, vagy egy fényképen. Miért szükséges ez egy rovar számára? Ráadásul a repülést kivéve, ez a struktúra mindig a szárnytartó fenekén található, rejtve a szem elől – így soha senki nem láthatta azt megfelelően... Talán a hullám volt a jelzőfény az „én” összetett üreges szerkezet hatásommal? Azon az igazán szerencsés nyáron ebből a rovarfajból rengeteg példány volt, és így begyűjthettem őket éjszaka. Sem azelőtt, sem azután nem voltam képes megfigyelni ezeket a rovarokat ilyen nagy mennyiségben.

Ráhelyeztem a kis homorú kitin lemezt a mikroszkóp asztalára, azért, hogy erős nagyítás alatt újra megvizsgáljam a különös csillag formájú sejtjeit. Újra elbűvölt a természet eme remekműve, és majdnem cél nélkül egy másik tetejére helyeztem, egy vele azonos lemezre, amely ugyanolyan szokatlan sejteket tartalmazott annak egyes oldalain. De nem! – a részlet kitört a csipeszem közül, néhány másodpercig fent lebegett a mikroszkóp asztalán lévő tárgylemez felett, elfordult néhány fokot az óramutató járásával megegyezően, jobbra csúszott, majd ellenkező irányba forgott, inogva lebegett egy darabig, majd hirtelen visszaesett a mikroszkópasztalra.

Elképzelted, hogy mit éreztem abban a pillanatban... Amikor magamhoz tértem az ámulatból, összekötöttem néhány lemezt egy dróttal – amit nem volt túl könnyű elkészíteni – és csak akkor jártam sikerrel, amikor azokat függőlegesen pozicionáltam. Amit kaptam, az egy többretegű kitin blokk volt. Ráraktam az asztalra. Még egy relatíve nagy tárgy, mint egy gémkapocs sem tudott ráesni, mert valami nyomta azt oldalra és felfelé. Amikor ráerősítettem a gémkapocsot a „panel-blokk” tetejére, hihetetlen és egyben lehetetlen dolgoknak váltam a szemtanújává.. (Például a gémkapocs néhány pillanatra láthatatlanná vált.)

És újra izgatottá váltam, amikor minden tárgy körülöttem ködössé és remegővé vált. Hatalmas erőfeszítések árán néhány óráig bírtam megszakítás nélkül dolgozni. Tehát ez az, ahogyan elkezdődött. Természetesen még nagyon sok dolog maradt, amit meg kell érteni, le kell ellenőrizni és tesztelni. Természetesen beszélni fogok az olvasónak berendezésem finomabb részleteiről, annak meghajtási elvéről, a távolságokról, magasságokról, sebességekről, a felszerelésről, és még sok mindenről, de csak a következő füzetemben.

Az első, nagyon veszélyes és hiábavaló repülésemet 1990. március 17.-én hajtottam végre. Nem volt türelmem várni a melegebb évszakig, valamint elmulasztottam kimenni egy sivatagos területre. Ma már tudom, hogy az éjszaka volt a legveszélyesebb idő ehhez a feladathoz. Már az elején sem volt szerencsém: A hordozó emelvény jobb oldali részének panel blokkjai periodikusan beragadtak. Azonnal ki kellett volna javítanom a problémát, de ezt akkor elmulasztottam. A Mezőgazdasági Akadémia egyetemi területének a középső részén hajtottam végre a felszállást, tévesen azt feltételezve, hogy hajnali 1 órakor már mindenki alszik, és senki sem láthat meg engem.

Az emelkedés jól ment, de néhány másodperc múlva keresztteztem a kilencemeletes épületek második körét a város lakónegyedében (ezek két hatalmas kört képező ötemeletes házakkal vannak körülvéve), majd átrepültem egy hóval borított keskeny mező és az akadémia országútja felett. Novoszibirszk roppant sötétsége közeledett felém, majd gyorsan bezárult körülöttem. Már nagyon közel voltam egy rakás gyárkéményhez, számos közülük sűrű füstöt ontott magából. Gyorsan kellett valamit tennem. Csak nagy nehézségek árán sikerült úrrá lennem a helyzeten. Végül is sikerült végrehajtanom egy vészhelyzetnek megfelelő beállítást a panel-blokkokon. A horizontális (vízszintes) mozgásom lelassult, de azután újra hányingerem lett. Csak a negyedik próbálkozásnál sikerült teljesen megállítanom a vízszintes irányú mozgást, mely pontnál a platformom Zatulinka (a város ipari kerülete) felett lebegett. A baljóslatú kémények folyamatosan csendben okádták a füstöt hozzám képest jobbra alant.

Pihentem néhány percet, és azután megbizonyosodtam, hogy az „ördögi energiával” minden rendben van, majd elkezdtem visszarepülni, nem egészen a Mezőgazdasági Akadémia campusának irányába, hanem attól egy kissé jobbra, a repülőtér felé. Tettem ezt félrevezetésként arra az esetre, ha valaki látott volna engem. A repülőtér felé kb. félúton találtam egy a sötét éjbe burkolózó mezőt, ahol biztosan senki sem láthatott engem. Leszállás után azonnal hazamentem. A következő napon természetesen fel sem tudtam kelni az ágyamból.

A TV-ben és az újságokban megjelenő híradás több volt, mint ijesztő. A főcímek, mint az „UFO ZATULINKA FELETT”, vagy az „ÚJRA AZ IDEGENEK” azt jelezték, hogy a repülésemet többen is észlelték. De hogyan! Néhányan izzó gömböket vagy korongokat láttak, de nem csupán egyet, hanem kettőt! Mások azt állították, hogy „igazi csészetaljat” láttak ablakkal és sávokkal. Nem vettem figyelembe azt a lehetőséget, hogy néhány zatulinoi lakos nem az én majdnem vészhelyzeti repülésemet látja, hanem valami egészen mást, amivel nem tudtam mit kezdeni. Ráadásul, Szibériában 1990 márciusa különösen gazdag volt UFO észlelésekben, Nalchlik közelében, valamint Belgiumban volt még sok ilyen megfigyelés. A Pravda szerint Marcel Alferlane mérnök készített egy kétperces filmet egy hatalmas háromszög alakú űrhajóról, amely a Belga tudósok szerint nem volt más, mint egy „olyan anyagi objektum, melyet jelenleg a földi civilizáció nem képes előállítani”,

Ez valóban így van? Részemről én ezeknek a gépeknek a gravitációs szűrő platformjait (vagy ahogy én nevezem: panel blokkokat) javasolnám kis méretben valamint háromszög elrendezésben a Földön gyártani, mégpedig nagyobb szaktudással, mint amilyen az én félig fa szerkentyűm.

Én is el akartam készíteni háromszög alakban a platformot – amely sokkal hatékonyabb és biztonságosabb lenne, de végül mégis a téglalap design mellett döntöttem, mert azt könnyebb összerakni, és amikor így teszek, akkor az egy bőröndhöz, egy festő-, vagy egy aktatáskához hasonlít, amelyet álcaként feltűnés nélkül lehet vinni. Természetesen én festőtáskaként hordom magammal. Jelen pillanatban, nekem több vadászterületem is van: nyolc az Omszk régióban, egy Voronyezs területén és egy közel Novoszibirszkhez. Ezek mindegyike általam és családom által fenntartott, illetve megmentett élőhelyek, melyeket sem a Mezőgazdasági Akadémia, sem pedig a Környezetvédelmi Testület nem segít megvédeni a tudatlan gonosz emberektől. Ekképpen folytattam utazásomat

nyugat felé a csodás vattaszerű felhők alatt délben. A felhők kék árnyékai a tekervényes fás-bokros területek, és a többszínű téglalap alakú szántóföldek folyamatosan úsztak hátrafelé alattam.

A repülési sebességem egészen nagy volt, de nem lehetett érezni menetszelet – a platform térereje kivágott engem a térből egy felfelé ágazó, láthatatlan oszloppal, amely kimetszette a platformot a Föld gravitációs vonzásából, de engem és a bent lévő levegőt érintetlenül hagyta. Én úgy gondolom, hogy mindez így volt, szétvált a tér repülés közben, és újra bezárult mögöttem. Ez lehet az oka az eszköz, és a vezető láthatatlanságának, vagy az eltorzított láthatóságának, mint ahogyan az a novoszibirski zatulinkai lakosok esetében is történt. De a gravitációval szembeni védelem szabályozott, még akkor is, ha befejezetlen. Ha előre dőlsz a fejeddel, akkor már érzed a szél turbulenciáját, és tisztán érezheted a szibériai mezők növényeinek illatát.

Elhagytam Iskull-t jobbomon annak hatalmas gabonaraktaival, és fokozatosan elkezdtem ereszkedni az országút felett, megbizonyosodva arról, hogy láthatatlan vagyok a vezetők, az utasok és a mezőn dolgozó emberek számára. A platformom és én nem vetettünk árnyékot, habár az árnyék alkalomadtán megjelent. Láttam három kölyköt az erdő szélén, lejjebb mentem, lecsökkentettem a sebességemet, és közel repültem hozzájuk. Ők nem mutattak semmilyen reakciót sem, ami azt jelentette, hogy minden rendben van, sem én, sem pedig az árnyékom nem látható vagy hallható. Berendezésem meghajtási elve olyan, hogy a platform nem csinál zajt, mivel nincs légellenállás működés közben.

A Novoszibirszk óta megtett utazásom már legalább 40 perce tartott. A kezeim elfáradtak, mivel nem vehettem le őket az irányítás miatt, a lábaim és az egész testem szintén kimerült, mivel csak egyenes testtartással és egy övvel lehet rögzíteni a függőleges irányt. És habár tudnék gyorsabban is utazni, attól tartok, hogy a kézíleg összefabrikált gépem túl kicsiny és törékeny.

Feljebb emelkedtem, és hamarosan ismerős tájkép tárult a szemeim elé, egy útkereszteződés, egy buszmegállóval az út jobb oldalán. Újabb 5 km után végül megláttam a narancsszínű oszlopait a vadászterület kerítésének. Ez a vadászterület már 20 éves! Hányszor mentettem már meg ezt a „gyermekemet” a bürokraták zaklatásától, a vegyszerrel töltött repülőgépektől, a tüzekről és számos más gonosz tettől. És a Rovarok Országáé él és jól érzi magát!

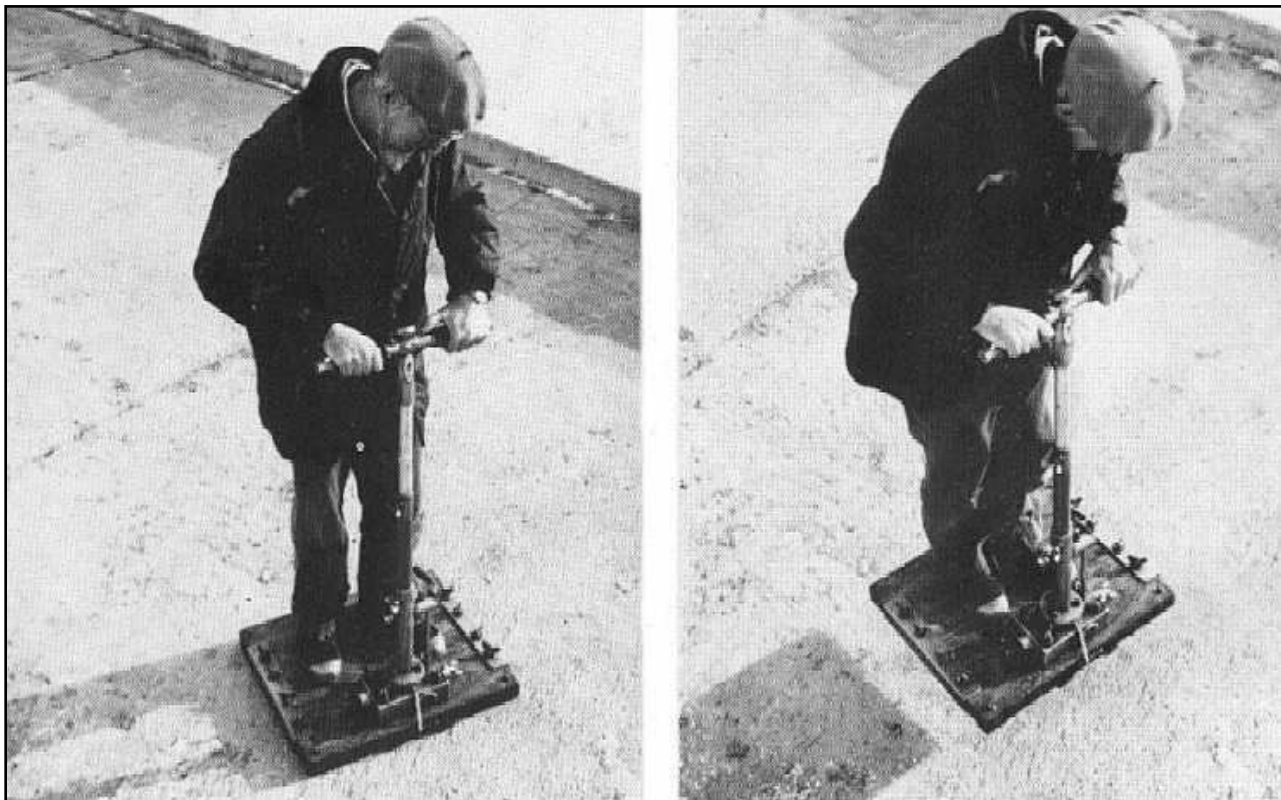
Ereszkedtem és lefékeztem, a gravitációs szűrők keresztirányú elmozdításával a platform alatt. Már láttam a sűrű répa dudvát – kibontott világos virágaikkal, melyek azúrlabdákra emlékeztettek –, illetve az őket körülvevő rovarokat, és hihetetlen öröm lett úrrá rajtam, elűzve a fáradtságomat, mert ezen a kis általam védett földdarabkán voltam, amely kisebb, mint 7 hektár. Már húsz éve senki sem járt itt rajtam kívül, senki sem vágott fűvet, vagy legeltetett itt szarvasmarhát, és ezalatt az idő alatt a talaj 14 cm-t növekedett. Nem csak a helyileg kihalt rovarfajok tértek vissza, hanem olyan ritka növényfélék is, mint a tollfüvek társulásai, a bíbor Scorzonera aminek hatalmas virága reggel csokoládé illatú, és számos más növényfaj. Éreztem a kakukkfű átható illatát, és újra úrrá lett rajtam az örömteli érzés, hogy találkozhatom a rovarok világával.

Ők itt voltak, jól láhattam őket még a talajtól 10 m magasságban is a vaduborkákon, az angyalka azúr labdáin és a répás növényeken: sötét narancs pillangók ültek csoportban rajtuk; nehéz lódarazsaktól hajladoztak a fehér és sárga virágok; vörös és kék szitakötők rezegették széles szárnyaikat. Még jobban lelassítottam, és hirtelen egy villámot láttam magam alatt. Ez idáig láthatatlan voltam, most azonban az árnyékom megjelent amint elsiklottam a vadnövények és bokrok felett. De most biztonságban vagyok, hiszen egy lélek sincs itt rajtam kívül, az országút háromszáz méternyire van a vadászterület északi részétől. Leszállhatok. A növények magasabb részei hozzáúrlódnak a „pódiomom” aljához zizegő hangot hallatva. De mielőtt egy kis puffanással letenném azt, újra kitörő öröm lesz úrrá rajtam, és függőlegesen kilövöm magam felfelé. A lenti tájkép gyorsan zsugorodik, a horizont vonala kezdi felvenni a görbeséget, előtűnik a 2 kilométerre lévő vonat baloldalon, azután egy falu jobbra: csillogó palatáblás tetőkkel.

Jobbra a messzeségben van Roslavka-a Lesnoy Államigazdaság központi birtoka – már úgy néz ki, mint egy kisváros. Balra a vasúttól a Lesnoy Komsomolsk tehenei legelnek, ők egy sárga szalmagyűrűvel vannak körülvéve. Távol nyugaton a sínek enyhe görbülete tűnik elő (ez tulajdonképpen megtévesztő, hiszen a sínek nyílegyeneseek), arra apró házak vannak, illetve a Yunino vasútállomás világos fehér kockája 6 km-re innen. Yinino-n túl Kazahsztán végtelen kiterjedése merül el a

hőségben és a kékes párában. És végül itt van alattam Isilkulia, fiatalságom földje; amely nagyon különbözik attól, ahogyan azt a térképeken különböző feliratokkal ábrázolni szokták. Ez hatalmas, határtalan élőhely, teletűzdelve sötét foltokkal, tekervényes erdős-bozótos részekkel, felhő árnyékokkal, tavak világos, tiszta pontjaival.

A Föld hatalmas korongja egyre homorúbbá válik – okát még nem fedeztem fel ennek a már megszokottá vált illúzióknak. Még magasabbra megyek, a ritka fehér felhőtömegek eltűnnek alattam,

és az ég is sötétebbé válik – már sötétkék. A felhők közötti földeket vastag kék homály veszi körül, és egyre nehezebb és nehezebb őket kivenni. Milyen rossz, hogy a 4 éves kis unokámat Andreit nem hozhatom el, a platform kettőnk is könnyedén felemelne. Mégis az ember nem lehet eléggé óvatos...

Istenem, mit művelek én? Árnyékot vetettem a mezőre, nemde? Ez azt jelenti, hogy ezrek láthatnak, éppúgy, mint annak idején az emlékezetes március éjjeli repülésem alatt. Most nappal van, és engem újra egy diszknak, négyzetnek, vagy legrosszabb esetben, teljes valómban láthatnak az emberek... Itt van a közelben egy teherszállító repülőgép, még hangtalanul, de egyenesen felém repülve, gyorsan növekvő méretekkkel. Már látom a hideg csillogást a testén és a természetellenes pulzálását a villogójának. Gyorsan lefelé! Hirtelen fékezek, teszek egy fordulatot, a nap a hátamnál. Az árnyékomat kereszteznem kellene egy gigantikus felhőfalon, de ott semmi sincs rajta, csupán egy sokszínű dicsfény, egy szivárványfény, ragyogó kör. Ismerős az összes pilótának, akik érintik a felhőt előttem. Megkönnyebbülten sóhajtok – ez azt jelenti, hogy senki sem látott engem, vagy csupán csak a háromszög, négyzet, vagy banális repülőcsészéalj „álruhámát” láthatták. Egy gondolat jut az eszembe (meg kell vallanom, hogy a technikai és fizikai kellemetlenség ellenére, a képzelőerőm sokkal jobban és gyorsabban működött „zuhanó” repülés közben). Mi van akkor, ha nem én vagyok az egyetlen az 5 milliárd ember közül, aki felfedezte ezt a jelenséget. Mi van akkor, ha léteznek még hasonló elven működő más repülő eszközök is – akár otthon összeállított, akár professzionálisan megépített –, melyek már hosszú ideje elkészültek és folyamatosan tesztelés alatt állnak?

Az összes gravitációs szűrő platform ugyanazzal a tulajdonsággal bír: néha láthatóvá válnak az emberek számára; pilótáik szürke ruhás „humanoid”-nak látszanak; némelyik rövid és zöld; vagy sík, mintha kartonpapírból készült volna (Voronyezs, 1989). Ezért lehetséges, hogy ezeket az UFO-kat nem is idegenek irányítják, hanem csak „ideiglenesen deformálódtak” a külső megfigyelők számára a földi pilóták és a kis platformok építői, akik elkészítették a saját találmányaikat (mint

ahogy azt én is tettem). Az én tanácsom azoknak, akik a rovarokat tanulmányozzák és eljutottak a jelenség felismeréséig, valamint elkészítenek és tesztelnek egy „gravitációs repülőt”: (Meg vagyok arról győződve, hogy senki sem juthat el ehhez a felfedezéshez a rovarok nélkül.) A következő: csak szép nyári napokon repüljenek, óvakodjanak a viharoktól vagy az esőtől, ne menjenek se túl messzire, sem pedig túl magasra. Ne vigyél magaddal semmit sem a leszállás területéről, a komplett összeszerelt egységet maximális erősségűre (robosztusra) készítsd, és kerülj a berendezés tesztelését elektromos távvezetékek, városok, közlekedési útvonalak és az emberek közelében.

A legjobb hely tesztelésre, egy tisztás az erdő közepén, az emberi lakosoktól amilyen távol csak lehetséges. Máskülönben néhány tucat méternyi sugárban a Poltergeist nevű jelenség léphet fel (háztartási eszközök spontán mozgása, elektromos berendezések be illetve kikapcsolódása, és esetleg még tüzek is keletkezhetnek.) Nekem nincs minderre magyarázatom, de úgy tűnik, hogy ez egyenes következménye a temporális megszakításoknak, ami bonyolult és veszélyes dolog. Soha ne essen le semmi, még a legkisebb töredék, vagy szemcse sem eshet le repülés közben, vagy a leszállás idején. Hadd emlékeztessenek az 1986. január 29-én Darnegosk-ban történt jelenségre, ami állítólag egy feltaláló tragédiája okozott, amikor az egész berendezés részekre hullott, és hatalmas területen szóródott szét. Csupán kis szűrőcella darabkákat találtak, melyeket képtelenség volt analizálni kémiaiilag. Emlékezz, már korábban is leírtam, hogy az elfogott rovarok a vizsgálócsőből eltűntek, csupán egy lyuk alakult ki a cső falán, ha az egyáltalán egyben maradt.

Kiderült, hogy ezek emlékeztetnek azokra a lyukakra, amelyek néha lakások, vagy hivatalok ablakain keletkeznek. Egy lyuk 3-5 mm átmérőjű kívül, és kúpalakban távol befelé, amelynek a végátmérője 6-15 mm nagyságú is lehet. Néhány lyuk megolvadt, vagy barnásan elszíneződött szegélyű, mint amilyen a vizsgálócsővemnél is tapasztalható volt. Úgy tűnik, hogy ezt a fajta Poltergeist típust nem az okozza, mint amire először gondoltam, vagyis rövid életű gömbvillámok mikroplazmoidjai, hanem apró porszemcsék, melyek óvatlanul lehullottak egy a platformomhoz hasonló berendezés tesztelése során. Az ezeken az oldalakon lévő ablak lyukak fényképei hitelesek, általam készültek a Mezőgazdasági Akadémia Tudományos Központjánál közel Novosibirskhez. Meg tudom mutatni bárkinek, aki látni akarja ezeket. Ezek a lyukak 1975-1990 között keletkeztek, de természetesen nem mind, csak a legutóbbiak kapcsolhatók össze a repüléseimmel.

Biztos vagyok abban, hogy egy része az UFO leírásoknak kapcsolatban áll a berendezések platformjával, panel blokkjával, vagy egyéb nagy alkatrészével, melyek véletlenül, vagy szándékosan a tervezőjük, illetve készítőjük által aktív mezőt váltanak ki. Ezek a levált darabok sok bajt képesek előidézni másoknak, vagy legjobb esetben – valószínűtlen meséket és történet sorozatokat generálnak újságokban és magazinokban, gyakran kísértő „tudományos” kommentárokkal megtámogatva... Hogy miért nem fedem fel a részleteit a felfedezésemnek ezúttal? Először is, mert időre és energiára lenne szükség annak bizonyításához. Nekem egyik sem áll rendelkezésemre. Tisztában vagyok az- zal, hogy milyen ijesztő ez a feladat: az előző felfedezésem elismertetése során nyert keserű tapasztalatok alapján, gondolok itt az Üreges Szerkezet Effektusra (CSE).

A következő volt az eredménye az elhúzódó fáradhatatlan erőfeszítéseimnek, hogy megkapjam a tudományos elismerést a CSE-vel kapcsolatban:

"Nem kívánatos bármilyen további levelezés az ön szabadalmának alkalmazása tárgyában."

Személyesen is ismerem néhány „főpapját” a tudománynak, és biztos vagyok abban, hogy soha nem fogok kapni audienciára lehetőséget az ilyen személyektől (ez gyakorlatilag lehetetlen). Ha egyszer mégis, akkor;

- kinyitom a festőtáskámat;
- csatlakoztatom a rudat;
- elfordítom a fogantyút;
- és felemelkedem a plafonig.

Az illető egy kicsit sem lenne lenyűgözve, sőt rosszabb esetben elrendelné, hogy távolítsanak el a hivatalból, mint szemfényvesztőt. Várom már azt az időt, amikor fiatalok fogják lecserélni ezeket az un. „vaskalapos papokat”.

A másik fő okom arra, hogy nem fedem fel a részleteket sokkal tárgyilagosabb. Úgy találtam, hogy ezek az antigravitációs struktúrák csak egy bizonyos szibériai rovarfaj egyedeinél figyelhetők meg. Még nem neveztem meg az osztályt, ahová ezek a rovarok tartoznak – mivel úgy tűnik, hogy a kihalás peremén áll, a populációja hullámzó, amit feljegyeztem valószínű, hogy helyi és az utolsó. Ezért ha pontosan meghatároznám a fajt, akkor mi lenne arra a garancia, hogy tisztességtelen emberek, illetve félig képzett biológusok nem kezdenének el rohanni a szurdokokba, mezőkre, és erdőkbe, hogy megszerezzék talán az utolsó példányát is a Természet eme Csodájának?

Mi a garancia arra, hogy ők nem szántanák fel a tisztások százait, nem vágnák ki az erdők tucatjait, hogy megkaparintsák ezt a potenciálisan nagy hasznot hozó prédát. Ezért ez a fejezet és annak függeléke maradjon csak science fiction. Talán a természet soha sem fedi fel nekik ezt a titkot – még, ha hatalmas erőfeszítéseket tesznek, akkor sem lesznek képesek azt megkaparintani erő által, mivel több millió rovarfaj él jelenleg bolygónkon. Fajonként csak 1 óra morfológiai vizsgálatra fordított idő, illetve szorgalom, kitartás és még igen hosszú élet esetén is kb. 1000 évnyi életre lenne szükség a keresett faj beazonosításhoz (napi 8 óra munka mellett, pihenőnap nélkül).

Remélem, hogy azok az olvasóim, akik nem önző érdekből, hanem csupán kíváncsiságból szeretnék tudni a felfedezésemre vonatkozó ezen információt, meg fogják érteni ezt, és meg fognak nekem bocsátani. Tényleg, te mit tennél az én helyemben, ha te is a legjobb szándékkal viseltetnél az Élő Természettel szemben? Ráadásul hasonló, mások által készített találmányok is láthatóak, melyeknek feltalálói szintén nem rohannak felfedezésükkel a bürokratákhoz, inkább előnyben részesítik az éjszakai égen történő repülést különös diszkek, háromszögek, vagy éppen négyszögek szivárványszínű ragyogásának álcájában...

Ereszkedek lefelé, miközben próbálok tájékozódni, hogy lássam van-e bárki is a közelben. Hirtelen lefékezek kb. 40 méternyire a talajtól, és biztonságosan landolok ott, ahol mindig is szoktam: a vadászterület erdejének apró tisztásán. Ezt nem fogod megtalálni a térképen, és ha odaérsz, akkor sem találod meg mindegyiket. Ne ítéld el engem, amiért kénytelen voltam néhány bokor és ág ki- és levágására: A határozott függőleges fel- és leszállás nagyon nehéz, és a kezdeti röppálya legtöbbször dőlt, főleg azoknál a felszállásoknál, amikor a platform a Naptól ellenkező irányban száll fel, de néha más irányban is.

Meglazítom a csavart az irányító rúdon, és összetolom, mint egy hordozható rádió antennáját, majd kihúzom a platformból, melyet félbe hajtok. Most már olyan, mint egy festő táskája, egy doboz festékek számára, csak egy kicsit vastagabb. Előveszek a hátizsákomból egy kis élelmet, illetve néhány szerszámot a kerítés javításához, majd pedig elindulok a tisztás felé vezető úton a rezgőnyárfák és a kutya-rózsa bokrok között. Még mielőtt elhagynám az erdőt, egy jó óment látok egy család tűzvörös gombát egy görbe vonalra igazítva, melyet a népnyelv csak úgy nevesít, mint „boszorkány gyűrű”.

Miért éppen „boszorkány”? És általában, miért tapossák ezeket le Szibéria erdeiben? Ezt gyakran megkérdem a gombagyűjtőktől, hogy miért teszik ezt. A válasz mindig a következő volt: „mert nem ehető!”. De a gyp, az agyag, a fatörzsek és a kövek szintén nem ehetőek! Ha kövek feküdnek az erdőben az ilyen gombák helyett, akkor senki sem verné szét őket. Úgy tűnik, ezt azért teszik, mert a gombák élnek; letiporják, azért hogy megöljék őket. Akkor miért is van ez? Az emberek ezt igazából azért teszik, mert a vérükben van, hogy letiporják a gombákat, lecsapjanak egy bogarat, lelőjenek egy madarat, nyulat, vagy bölényt? Ez nem faragatlanságból, szadizmusból, pogromokból és a háborúból ered? Egyesek nem akarják ezt elhinni, de ha egy alien cipőjébe bújnék, akkor mit látnék: Eljönnek ide a Földre meglátogatni az embereket és látnám, hogy ők letiporják a gombákat, lecsapják a rovarokat, lelövik a madarakat, és egymást is. Mit tennék ekkor? Azonnal megfordítanám az űrhajómat, és irány vissza oda, ahonnan jöttem. Nem térnék vissza legalább 500 földi évig... És ön mit tenne, ha egy földönkívüli helyében lenne?

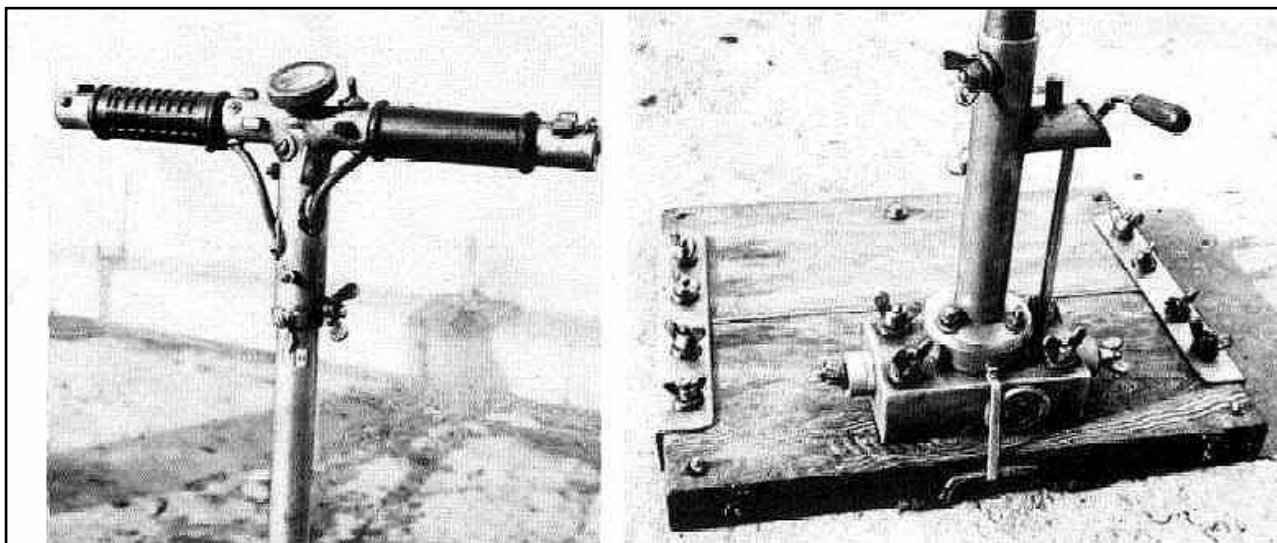
Jó dolog, hogy legalább ez a mérges gomba család biztonságban van, távol a gonosz tekintetektől és a kegyetlen lábaktól. Minden nyáron megörvendeztet engem ennek a különleges életformának a látványa; cinóber vörös nyirkos kalap, nagy fehér pöttyökkel. De már itt is van a tisztás. Rálépek, és azonnal megtelik a szívem szomorúsággal, mert arra gondolok, hogy nehogy valamelyik „gazda” úgy döntsön egyszer, hogy felszántja azt, mert még nem lett felszántva, kivágva és letiporva.

Milyen különbséget jelent az, hogy én a koromat 50 évvel megelőzve felfedeztem ezt a jelenséget? Az emberek egyszer úgy is mesterei lesznek az Anyagnak, az Űrnek, a Gravitációnak és az Időnek? De nem létezik olyan szupercivilizáció egyetlen szupergalaxis egyetlen bolygóján sem, amely újra tudná teremteni ezt a rétet a maga komplexitásával és sérülékeny ökoszisztémájával. Máskülönben az univerzum mely sarkában fogsz találni kékes-lila harangvirágot, melynek félig átlátszó belső részeiben viráglegyek táncolnak. Melyik másik bolygón találkozol olyan majdnem szelíd kék pillangóval, amelyik a kitárt kezeden landol, hogy megkóstoljon valamilyen sós kolbász, sajt, vagy ecetes lé maradványt? Vagy csak fel és alá sétál a tenyereden, miközben a szárnyát nyitogatja és csukogatja, melynek a hátsórészén egy kerek szem formájú gyönyörű díszítés található.

Mi emberek nem túl régen kezdtünk el repülni légballonokkal, azután repülőgépekkel, és most már hatalmas rakétákkal is, melyeket már képesek vagyunk elküldeni más égitestekre is. Mi lesz ezután? A jövőben fényhez közeli sebességgel fogunk elrepülni más csillagokhoz, de a legközelebbi galaxis még így is elérhető távolságon kívül lenne. Ha az emberiség kiérdemli egyszer az intelligens nevet, az Univerzum számos rejtélyét megoldja, és le fogja gyúrni az előtte álló akadályokat is. Azután az Univerzum bármely világa hozzáférhetővé válik, még ha trillió fényévnnyi messzeségében van is. Így fog történni, mert erre felé halad a gondolkodás, a tudomány és technológia. De semmi más. Azonban ez a kis Tisztás eltűnhet, ha én nem őrzöm azt meg a közeli és a távoli leszármazottak számára. Ezért most megkérdem az olvasót, hogy jelenleg melyik értékesebb az emberiség számára – a rovarok megmentése, vagy egy olyan otthon készített berendezés, amely képes legalább 100 kilogrammos függőleges tolóerőt, illetve 30-40 km/perc horizontális sebességet kifejteni? De mielőtt megalapozott és felelősségteljes választ adna, kérem, hogy komolyan gondolkodjon el a feltett kérdésen.

Nézze meg ezeket a képeket. Ez az én eléggé egyszerű berendezésem összeszerelt állapotban. Egy hajlékony kábel az irányító oszlopban elvezeti a baloldali fogantyú mozgását a gravitációs redőnyökhöz. Ezek összeillesztése, vagy szétválasztása révén történik az emelkedés, illetve leszállás. Egyszer elhagytam a baloldali fogantyút szabadeséses ereszkedés közben és jobb lett volna, ha a platformot nem kellett volna kiásni a szántóföldön egy eléggé mély aknából, először függőlegesen, majd vízszintesen háttal a napnak. Így nemcsak, hogy túléltem ezt a kalandot, hanem szinte még a becsapódást sem éreztem – csupán a sötétséget észleltem.

Kibányásztam magamat, illetve a meglehetősen rossz állapotban lévő berendezésemet ebből az aknából, de nem kis erőfeszítések árán tettem, mivel nincs „akna” salak nélkül! Az összes leleményességemre szükségem volt annak álcázásához. Ha látták volna az útról, akkor az egy halom spekulációt eredményezett volna, és talán még néhány ügybuzgó kutató vizsgálódásait is. Hasonló aknák – szintén egy oldalalagúttal és salak kupacok nélkül – 1989. október 24.-én képződtek a Khvorostyansk Körzet szántóföldjein, a Samara régióban. A Komsomolskaya Pravda beszámolt erről de-

cember 6-án ugyanebben az évben. Úgy tűnik, hogy nem vagyok egyedül. És nagyon valószínű, hogy én egy „biciklit” találtam fel... Hát, tulajdonképpen berendezésemnek a felső része nagyon ha-

sonlít ahhoz: a jobb oldali fogantyú a horizontális előrehaladást szolgálja, szintén egy hajlékony kábel segítségével – a szárnytok rolók mindkét csoportjának elfordítása révén. Soha nem repülök 25 km/perc-nél gyorsabban, és előnyben részesítem az ennél tízszer lassabb repülést.

Nem tudom, hogy meggyőztelek e téged kedves olvasó arról, hogy hasonló eszközök hamarosan mindenki számára rendelkezésre fognak állni, mialatt az Élő Természet, amely nélkül az emberek nem képesek a túlélésre nem lesz mindenki számára elérhető, ha mi nem őrizzuk meg azt. De én nem akarok teljesen kapzsinak tűnni, a tudományos kutatók a természet más találmányaival majd meg fognak minket ajándékozni, és valaki szintén összekapcsolja majd azt a mozgással és a gravitációval. A fizikusok azt mondják, hogy a nem támogatott (nem alátámasztott) mozgás lehetetlen. Más szavakkal egy olyan berendezés, amely teljesen el van szigetelve a környezetétől nem fog repülni, vagy egy autó nem fog menni kerekek nélkül, vagy egy repülőgép sem fog repülni propeller vagy motor nélkül, illetve a rakéta sem fog elindulni fúvókák nélkül. Az egyetlen kivétel csupán Münchausen báró aki képes volt magát kiemelni a pácából a hajánál fogva.